

Dagboek van een partner

DENNIS KEMPERMAN (31) WAS 28 TOEN ZIJN VRIENDIN MARIKE IN 2013 DE DIAGNOSE BORSTKANKER KREEG. HIJ VERTELT HOE DE AFGELOPEN TWEE JAAR VOOR HEM ALS PARTNER WAREN. DENNIS BLOGT OP DE BLOG VAN MARIKE: JONGENBORSTKANKER.NL

Ongeveer een week duurde het voordat ik mijn eerste grapje over kanker maakte. We liepen door het ziekenhuis en Marika verzuchtte dat we van de ene naar de andere afspraak moesten, dat haar leven, ons leven, nu bepaald werd door de planning van allerlei artsen. "Je zou bijna zeggen dat je beter geen kanker kunt krijgen", zei ik. We gniffelden allebei. Zachtjes.

Een week eerder stonden we in het UMC in Utrecht. Op een plek die op die late maandagmiddag, 2 september 2013, nog volledig onbekend was, maar die vreselijk vertrouwd zou worden. 's Ochtends waren we er voor het eerst, doorverwezen door haar huisarts. Voor de zekerheid. Gauw een paar onderzoeken doen en dan weer naar huis. Maar na de nodige onderzoeken, een biopt en enkele zenuwslopende uren wachten, stonden we daar en zei Marika: "Ik wil niet dood." Borstkanker.

Het is vreemd wat de tijd met je doet. We zijn nu ruim twee jaar verder. Ik had het nooit gedacht, maar zelfs de manier waarop ik haar verhaal aan anderen vertel, heeft een zekere routine gekregen. Chemotherapie, immunotherapie, hormoontherapie, bestraling, drie operaties, ik som het moeiteloos op. Het gaat goed met Marika. Maar kanker is een

wispelturig monster. Dat maakt het ook zo beangstigend. Toch proberen we langzamerhand de draad van het leven weer op te pakken. Scared shitless, dat was ik die eerste maanden, een goede Nederlandse vertaling heb ik nog niet gevonden. Boos, verdrietig, maar vooral heel bang. En Marika? Die riep na een dag al dat dit gewoon voorlopig haar project zou worden. Waar ze het vandaan haalde, geen idee. Het verbaasde me ook weer niet, dit was de Marika die ik kende. Ze zeggen vaak dat een diagnose bij een ernstig zieke een enorm overlevingsmechanisme triggert, maar hoe zit het met naasten? Ik dacht alleen maar: wat nou als ze doodgaat? Wat gebeurt er toch allemaal met mijn meisje?

Het ziekenhuis, een plek die ik vooraf zo verafschuwd had, zorgde in die maanden vreemd genoeg voor structuur. Als we daar waren, werd er in ieder geval iets gedaan aan deze bizarre situatie. En op zenuwslopende uitslaggesprekken na, was er ook rust in het ziekenhuis. Mensen die wisten wat ze deden, die klaarstonden om Marika er bovenop te helpen. Structuur, daar snakten we naar. Ons even gewoon voelen. Samen op de bank liggen, een serie kijken, terwijl de hele wereld om ons